

—Tu sempre dius que el bàsquet fins a l'últim minut no es pot dir res.
—És cert, però, com a la vida, s'ha de creure en les pròpies forces, si es vol remuntar. I que no et sàpiga greu, però et veig pitjor que als jugadors del meu equip. Què et passa?
—Passa que estic cansat de tocar al carrer...
—Però si tens més espectadors que la gent que toca als teatres, no sé de què et queixes...
—Que et donen pel sac.
—Veges, si no. Quanta gent t'escolta, cada dia. Dues mil, tres mil persones? Quants músics famosos poden dir-ho, això? Quanta gent anirà a veure el concert dels teus amics, despús-demà? Quatre-centes persones? Mirat així no t'arriben a la sola de la sabata.
—Però no és el mateix, Andrius, collons.
—Per què no? Perquè eixiran als papers i tu no? Per això? Anem a veure, Tadeusz. Què diuen els escriptors? Que volen com més lectors, millor. I els músics? Que els escolte tanta gent com siga possible. Aleshores...
—Ja n'hi ha prou, Andrius. D'acord?
—El teu problema, nen, és que creus en el futur. I el futur no existeix. L'únic futur cert, i encara no, és que ens queden un parell de culatons de cervesa. Més enllà, no hi ha res. M'entens? Res.

«El músic del bulevard Rossini», de **Vicent Usó**. Proa. Febrer de 2009. Finalista del premi Sant Jordi. Una delícia de 188 pàgines en dos vesprades a **La Renegà**. Una novel·la, com diu l'autor, *sobre les*

Salms

Sant Jordi, una rosa i un músic

passions que ens mouen.